

Ahoj volám sa Marko,

Narodil som sa 9.9.2009. Som prvorodené dieťa mamky a ocka. Veľmi sa na mňa tešili ako aj celá naša rodina. Moje problémy začali po prvom vyšetrení v pôrodnici. Pán doktor mamke a ockovi oznámil, že mám hemiparézu. Ja tomu veľmi nerozumiem, vravia, že mám nefunkčnú pravú polovicu hlavičky, čiže mozgu a k tomu sú tam aj nejaké lézie.

Podľa vyšetrení by som mal ležať na posteli a nehýbať sa. Zo začiatku mi to veľmi nevadilo, ale postupne som videl, že pravou rukou viem robiť super veci, ale ľavou to nešlo ani trošku. To isté sa dialo aj s nôžkami a celou ľavou stranou tela. A tak som na odporúčanie lekárov od druhého mesiaca života začal cvičiť. Nepretržite cvičím až doteraz a cvičenie bude mojou celoživotnou súčasťou, aby sa moja ľavá strana tela neskracovala. Veď kto by chcel vyzeráť ako „C“, to by som sa fakt nemohol hýbať. Zo začiatku to bolelo. Ak cvičím pravidelne, s odborníkom, cvičenie je fajn. Ale ak si musím dať pauzu, tak to potom bolí. Pohyb je pre mnohých tak niečo samozrejmé... Ale ja sa musím každý pohyb naučiť. Aby bol správny je výborné ak mi s tým pomáha špecialista. Za osem rokov som toho prešiel veľa. Začal som s Vojtom, tak Bobatha, vyskúšal som aj hyperbarickú komoru a to 110 krát. Tatko ju nezvládol ani raz. Ale ja som sa začal stavať na nôžky. Neskôr sme prešli na therasuit, ktorý som začal cvičiť v Adeli Medical Centrum a teraz sa raz ročne teším na cvičenie v Renone. Lebo potom sa fakt cítim skvele. Rúčka a nôžka ma viac počúva. Podstúpil som aj dve operácie Ulzibat. Babka nenechala nič na náhodu a berie ma na logopédiu a špeciálnu pedagogiku, ak nestíha voziť ma dedko.



V septembri 2017 som nastúpil na ZŠ. Pani učiteľka a spolužiaci ma super prijali. A ja sa snažím. Aj keď hovorili, že snád' budem čítať, no písať len tlačené písmená, pekne čítam a píšem, na počudovanie doktorov, písaným písmom. A páči sa mi to. Asi som jeden z mála, kto dobrovoľne píše diktáty ☺. Budem sa snažiť udržať tempo so spolužiakmi, aj keď to bude čoraz náročnejšie. Zaberie to čas a hranie je niekedy, no veľmi krátke... Ešteže mám mladšieho brata Peťka.

Manka so mnou cvičí doma, ale je to náročné. Rodičia sa zo všetkých síl snažia, aby som aspoň raz v roku „hostoval“ v Renone. Je skvelé, že mám pokroky, z ktorých sa teší veľa ľudí. Chodím, píšem, rozprávam, rozmýšľam... Ale stojí to veľa času, úsilia a peňazí. Peniaze rodičov a starých rodičov sa dávno minuli. Naši ako prvé predali auto, neskôr navýšili hypotéku. Už na hyperbarickú komoru si museli požičať (7600 euro).



Odporúčanie lekárov je - **jednoznačne neprestávať** v mojej intenzívnej rehabilitácii pod vedením odborníkov. Viete, ak prestanem cvičiť tak po týždni je vidno zmeny na mojej chôdzi a napraviť to mi dá zabráť... Som čulé dieťa, ktoré si každý zamiluje. Mám osem rokov a to čo viem je pre moju diagnózu vraj vzácne.

Som možno „investícia“, ktorú neuvidíte. Ale ak si predstavíte neobrušený diamant, ktorý treba opatrne a po malých častiach tvarovať – TO SOM JA. Nakoniec zažiarim a verím, že aj vďaka Vám.

Marčo